

Luna

Ester Davidová, V. A

Jmenuju se Terka. Je mi deset let a bydlíme na kraji jednoho malého města. Budu vám vyprávět, co se mi stalo asi tak před měsícem. Byl večer. Každou, ale úplně každíčkou neděli večer chodíme na procházku s naší fenou Lunou k lesu. Můj mladší bratr Tom, táta a já, no a samozřejmě i Luna. Sotva jsme došli k lesu (a to není nijak zvlášť daleko), ozval se brácha: „Tati, já potřebuju na záchod.“ Táta se plácl do čela a řekl: „Tome, tos nemohl říct už doma? Teď se musíme vrátit. Teri, půjdeš s námi?“ „Proč ne? Aspoň se ohřeju,“ ozvala jsem se s radostí. A tak jsme se úspěšně vrátili a Lunu jsme nechali venku u boudy. Když jsme znovu vyšli ven, nebudete mi věřit, co jsem viděla! Tedy spíš neviděla! Luna nikde! Oběhla jsem celý dům a prošmejdila celou zahradu, ale nikde ani stopa. Zkusila jsem zapískat signál, na který Luna slyší, ale ani to nezabralo. Řekla jsem to rodičům a zdálo se mi, že se o ni bojí víc než já s bráchou dohromady. A já na to teď pořád musím myslet. Vždyť Luna nebyla nijak zvláštní. Rozhodla jsem se, že se jich na to zeptám. „Mami, proč se o Lunu bojíte tolik, že jste dali na všechny sociální sítě Luniny fotky s velkým červeným nápisem HLEDÁ SE?“ Máma mi neodpovídala, tak jsem se pídila dál. „Jo, a jak jsem šla dneska ze školy, viděla jsem aspoň na pěti sloupech Luninu fotku se stejným nápisem.“ Máma konečně odpověděla. „Víš Teri, pořídili jsme si ji, když jsi byla ještě malá.“ Odpověď to sice byla, ale nestála za nic, protože tohle jsem moc dobře věděla sama. „A schválně si tipni, kolik asi mohla stát?“ ptala se mě. Copak v deseti letech můžu vědět, kolik stojí pes? A tak zkusila plácnout první číslo, co mě napadlo. „Čtyřista čtyřicet čtyři!“ Poprvé za dnešní den jsem viděla, jak se máma pousmála. „Tak málo by stál, jen kdyby se ho někdo chtěl vážně zbavit.“ Tak jsem to zkoušela dál: „Pět set, pět tisíc, padesát tisíc...“ Dychtivě jsem se na mámu podívala. A ona po dlouhé době odpověděla: „To poslední bylo správně.“ „Cože?!“ divila jsem se. „To byla takhle předražena? To musela být kouzelná, ne?“ „No, svým způsobem ano,“ hlesla máma. „Jak to?“ ptala jsem se dál. „Víš, Luna čarovat neuměla, ale její srst má zvláštní léčivé účinky. Určitě si vybavuješ, že jsme ji pravidelně stříhali. A její srst jsme posílali do laboratoře, aby z ní vyrobili přísadu do léků proti vážným onemocněním,“ odpověděla. Pak jí zabzučel mobil a ona musela odejít. Zkoušela jsem si o tom něco vygooglit, ale marně, tak jsem se rozhodla, že to nechám plavat. A po Luně budu pátrat dál. Ve škole jsme se dozvěděli, že budeme mít nového angličtináře. Jmenuje se prý Hook, takže bude nejspíš Angličan. A když vešel do třídy, působil jako hodný děda. A ještě větší překvapení mě čekalo doma, tedy přesněji řečeno před domem. Pan učitel Hook se nastěhoval do domu vedle nás! A když jsem šla ve středu domů a potkala jsem pana Hooka na ulici, pomyslela jsem si, že by mě zajímalo, odkud pochází, proč přijel do Česka a jak se vůbec má. A když jsem se ho na to zeptala, tak mi odpověděl: „Zítرا píšeme test, tak mi na zadní stranu můžeš napsat i svoje otázky a já ti na ně odpovím.“ „Dobře,“ pípla jsem. A když pan učitel otevřel dveře svého domu, ozval se štěkot. Že by si Hook pořídil psa? A nebo... ne, to by neudělal... Přece by tak hodný a milý dědoušek nekrade psy. Další den jsme psali test z angličtiny a pan učitel mi řekl, že mi dozadu napsal odpovědi na všechny mé otázky. Takže: pochází z USA, je mu šedesát let a má dvě starší sestry, ale o psovi se nezmiňoval, i když tam ta otázka taky byla. Rozhodla jsem se ho na to po škole zeptat. „Pane učiteli! Pane učiteli!“ Neodpověděl jste mi na všechny otázky.“ „Vážně, a na jaké?“ zeptal se, jako by nevěděl, co mám na mysli. „No třeba na tu, jestli máte psa.“ ptala jsem se dál. „Ó, to